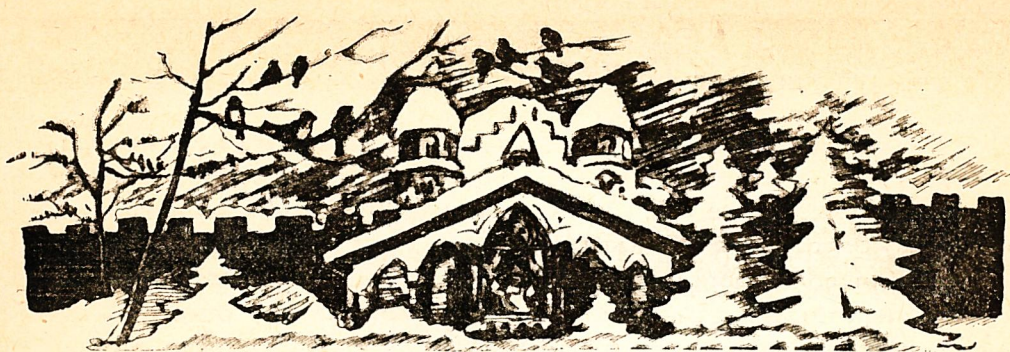

ЦАРЯТ И ВРАБЧ ТАТА

Може би учениците никога нямаше да чуят приказката за царят и врабчетата, ако този час Дичо не домъкна цяла пазва врабчогановци.

— Защо ги налови? — попита учителят.

— Нали миналия час учихме, че врабчо е голям разбойник, господин учителю. И аз ги излових в обора. Ще ги дам на котката.

Учителят се замисли. Сложи ръцете си на гърба. Заразхожда се из стаята. После спря и каза:

— Деца, слушайте добре! Ще ви разкажа една приказка.

Децата отвориха очи. Смълчаха се.

— Имаше едно време един цар. Той беше много мързелив. По цял ден се излежаваше. Когато почиваше, искаше тишина. Стража заставаше на пътищата край двореца. Тогава никой не смееше да мине от там. За най-малкия шум имаше голямо наказание. А стражата си отваряше очите. Не даваше муха да бръмне.

Една зима падна дълбок сняг. Клоните на дърветата се изпотро-

шиха. Хора и животни се изпокриха. Не смееха да се покажат навън. Най-много си изпатиха врабчетата. Полето беше затрупано. Нямаше с какво да се хранят. Както става винаги в такива случаи, врабчетата се опътиха за града. Там, между хората, се надяваха да намерят храна.

Пристигнаха и в двореца на царя. Той тъкмо си почиваше. Накацаха под широката стряха. Бяха хиляди и вдигаха страшен шум.

— Кой смее да крещи толкова силно? — извика гневно царят.

Първият царедворец погледна през прозореца.

— Врабците, царю честити!

— Какви врабци? Те не знаят ли моята заповед, да се пази тишина? Накарай ги да млъкнат!

Царедворецът изтича навън. Извика всички хора от двореца. Почнаха да пъдят врабчетата. Но неможаха нищо да направят. Врабчетата продължаваха да крещят.

И този ден и другия, и много дни наред царят не можа да си почине. Врабците не го оставаха на мира. Най-после царят се разгневи